

YELIEN EN BLUE BOY

HETTY VAN AAR & DANNY DE VOS

© 2017 SU Books, een imprint van WPG Uitgevers België nv,
Mechelsesteenweg 203, B-2018 Antwerpen en Hetty van Aar en Danny De Vos

www.wpg.be - info@wpg.be
www.hettyvanaar.nl
www.dannydevos.eu
Facebook: Danny De Vos Auteurspagina

Vertegenwoordiging in Nederland:

WPG Media BV
Wibautstraat 133
1097 DN Amsterdam
Postbus 1050
1000 BB Amsterdam

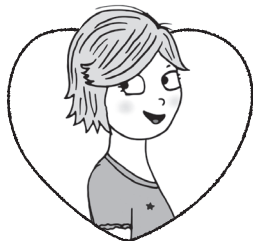
Coverontwerp, illustraties en boekverzorging: Ruthje Goethals
Coverillustratie Yelien gebaseerd op een concept van Cécile Hudrisier,
met toestemming van Cécile Hudrisier.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 02 26190 9
D/2017/0034/9
NUR 283

Elke overeenkomst met bestaande personen of situaties berust op toeval.

HOOFDSTUK 1

Vandaag is het Valentijnsdag, de meest romantische dag van het jaar. De dag van geheime aanbidders en stille liefdes. De dag van kaarten met hartjes, rode rozen en liefdesgedichten. Al weken regent het reclameblaadjes in de brievenbus, vol vlammend rode harten. Er zijn zelfs hartvormige dozen vol bonbons. Een superspannende dag dus. Want: wat zou ik krijgen?

Hoeveel kaarten en liefdesgedichten zouden er vandaag op mijn deurmat vallen?

Het waren er vier, vier kaarten. Maar dat wist ik van tevoren, want met Eline, Ellen, Emma en Kato had ik afgesproken dat we elkaar een zelfgemaakte Valentijnskaart zouden sturen. Die vier kaarten waren dus van hen.

Verder kreeg ik niets. Er is dus niemand verliefd op mij, denk ik. Anders had ik wel een kaart, een gedicht of een roos gekregen.

Alhoewel, jongens kunnen soms zo'n sukkels

zijn. Zelfs als ze verliefd zijn staan ze nog een potje stoer te doen, in plaats van een mooi gedicht te schrijven. Dat snap ik niet.

Maar gelukkig heb ik Twinky. Ik pakte zijn halsband en zei: 'Ga je mee?'

Zijn oren schoten omhoog en zijn staart kwispelde toen hij op op me af kwam rennen.

Twinky doet niet aan Valentijnsdag, hij houdt gewoon elke dag van me. Ik deed hem zijn halsband om en stak de straat over om het park in te gaan.

Kwaak-kwaak, kwaak-kwaak, schreeuwden de eenden. Twinky gedroeg zich als een gevaarlijke jachthond. Wat een druktemaker. Het kostte me wat moeite om hem in bedwang te houden. Maar hij luisterde. Als beloning ging ik een extra rondje met hem wandelen, tot helemaal achterin het park. En toen we ver genoeg van huis waren heb ik zijn halsband losgemaakt. Dat vond hij een feest.

Ik vond een stevige tak en gooide die weg. Twinky rende er achteraan en bracht hem terug. Zo ontdekte ik het bankje. Het viel nauwelijks op tussen de struiken, het leek wel een groen kamertje. Ik ging er zitten. Niemand zag me. Het was een fijn plekje, hier wilde ik wel met mijn vriendinnen heen.

Opeens hoorde ik stemmen, jongensstemmen.

Ze lachten en overschreeuwden elkaar. Ik zat daar op mijn bankje in mijn groene kamertje van struiken. Ze zagen mij niet, maar ik zag hen wel. Ze waren met z'n tweeën en traptten een balletje. De ene jongen had rode krullen. Hij zag eruit als een echte atleet. En voetballen kon hij ook. Hij wipte de bal van zijn ene voet op zijn andere en telde daarbij hardop. Toen hij bij zevenentwintig was riep die andere jongen: 'Hela, Charlie, krijg ik die bal ook nog?'

Met een knal schoot Charlie de bal naar de andere jongen. 'Vangen, Stan!'

Ik keek naar de jongen die Stan genoemd werd. Toen kwam ik even in ademnood. Wat zag hij er leuk uit! Alsof hij uit een modeblad was gestapt. Hij was nog een beetje bruin van de zomerzon en had een prachtige bos donker haar. Eline zou hem ook heel leuk vinden, dat wist ik wel zeker. Maar gelukkig was Eline er niet.

Vanuit mijn groene kamertje moest ik onophoudelijk naar hem kijken. Stan heette hij dus.

Zou hij vandaag een meisje verrast hebben met een kaart of een gedicht? Dat zou best kunnen. Ik schoof wat op het bankje heen en weer. Van zo'n jongen zou ik wel een kaart met een hartje willen. Maar het is niet de bedoeling dat je je naam op een Valentijnskaart zet. Dan weet je

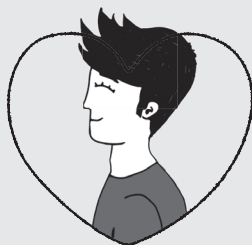
dus nog niet van wie de liefdesverklaring komt. Ik bleef stilletjes zitten en luisterde naar het trappen tegen de bal. Toen drong het tot me door dat ik Twinky al even niet meer had gezien. Waar zou hij zijn? Ik klakte met mijn tong. En daar kwam hij aan. Hij keek zo ondeugend, hij had vast iets uitgespookt. Ik lijnde hem aan. Zo onopvallend mogelijk probeerde ik uit mijn groene kamertje te ontsnappen. Zouden ze me zien? Vast niet.

Pas toen ik aan het einde van het pad was, hoorde ik hen schreeuwen. Ik keek over mijn schouder. Ze zwaaiden. Toch zeker niet naar mij?

Ik stak gauw over naar huis.

HOOFDSTUK 2

Ping! Een appje. Van wie? Charlie. Ik kon al raden wat hij wilde.

Hej Stan, voetballen in het park?

stond er. Zie je wel, ik wist het.

Juist toen ik met mijn bal uit het tuinhuis kwam, stond mam voor mijn neus: ‘Constantijn, je weet toch dat we straks naar het Valentijnsconcert gaan?’

O nee, was dat vandaag? Dat betekende natuurlijk weer deftige kleren aantrekken en urenlang naar suikerzoete muziek luisteren. ‘Goed mam, ik kom op tijd terug!’ beloofde ik. Ik haastte me naar het huis van Charlie. Gelukkig was hij deze week bij zijn papa, die woonde vlakbij.

Samen liepen we naar het park.

‘Heb jij een valentijnskaart naar iemand gestuurd?’ vroeg ik.

Charlie keek alsof hij iets heel vies rook. ‘Echt niet, stom gedoe. Zeker naar één van die meiden op school? Jij wel dan?’

Ik moest lachen. ‘Nee zeg. Zo’n kaart stuur je toch alleen naar iemand die je écht speciaal vindt? Ik ken geen speciale meisjes, pech.’

Charlie luisterde al niet meer, hij bekeek zijn berichten. ‘Cool! Jits en No komen ook!’ brulde hij. ‘Die hebben dus ook geen valentijnsafspraken.’

We gierden het uit.

Terwijl ik mijn nieuwe Real Madrid-trainingsjack in het gras legde hield Charlie de bal in de lucht, telkens van de ene voet op de andere.

Zijn gezicht werd al snel zo rood als zijn krullen. Hij telde hardop.

Bij zevenentwintig had ik er genoeg van: ‘Hela Charlie, krijg ik die bal ook nog?’ riep ik.

Hij trapte. ‘Vangen Stan!’

We tikten de bal nu heen en weer tot ik miste en het ding uit de struiken moest halen.

‘Zullen we je jasje als doelpaal gebruiken?’ riep Charlie. ‘We leggen het een stukje verder en...

JEK! Wat is dit?’

Ik spurte naar hem toe en zag onmiddellijk wat hij bedoelde.

We konden geen woord uitbrengen. Wijzen lukte nog net. Naar de vlekken op mijn jack. Vieze gele vlekken waren het, wel een stuk of tien.

Zelfs op het clubschildje zat er een.

Ik werd razend. Wekenlang had ik superzuinig al mijn zakgeld gespaard voor een écht Real-jack en nu dit? Waar kwamen die vlekken vandaan? Het leek wel appelsap.

Daar kwamen Jits en No. Ik vertelde wat er gebeurd was. Jits ging op zijn knieën zitten om de vlekken te bestuderen. ‘Laat me ruiken!’ Hij hield het jack onder zijn neus en snuffelde.

Charlie, No en ik wachtten vol spanning op het resultaat.

Een mysterie als dit was echt iets voor professor Jits.

Hij keek ons ernstig aan.

‘Het is een plasje’, sprak hij. ‘Iemand heeft op je jack geplast.’ No begon te lachen maar ik werd alleen maar nòg bozer.

Wie deed nu zoiets?

‘Vind je dit grappig?’ snauwde ik. ‘Ik niet hoor, mijn jasje is helemaal verpest.

‘Welnee Stan, stel je niet aan’, bromde Jits. ‘Een plas is geen vergif hoor. Water en zout, meer is het niet. In de wasmachine gaan die vlekken er zo uit en je jack wordt weer als nieuw.’

No twijfelde: ‘Behalve als het een namaakjasje is. Mijn moeder heeft ooit één keer per ongeluk nepschoenen voor me gekocht en die gingen na de eerste regenbui al stuk.’

Namaak? Nu begon ik pas echt te koken.

We kregen bijna ruzie toen Jits ineens schreeuwde: ‘Wacht even, daar zit iemand, dat moet de dader zijn!’

Hij wees naar een struik wat verderop. Hij had gelijk, de takjes bewogen en er klonk geritsel. No zette zijn skatehelm af. Met zijn lange haren zag hij er ineens uit als een woeste strijder. ‘Die gaat even iets meemaken, wie volgt me?’

We kwamen dichterbij, het geritsel werd luider. En juist toen No zich schrap zette om de takken opzij te duwen, schoot een kleine hond als een speer tussen zijn benen door. Hij was wit met donkere vlekken en hij droeg een rode halsband. Het mormel stormde recht op No’s skatehelm af, tilde zijn pootje op, deed een plas en ging er daarna meteen weer vandoor.

Nu lachte No niet. Hij hield zijn druipende helm zo ver mogelijk van zich af terwijl hij flink tekeering: ‘Bah, wat smerig! Iemand gaat hier erg veel spijt van krijgen, als je dat maar weet.’ Ik speurde in het rond. ‘De hond? Die is nergens meer te zien hoor.’

‘Nee, dat beest kan er zelf niets aan doen, we nemen wel wraak op zijn baasje,’ besliste Jits. ‘Kom op, we doorzoeken het park.’

Ik ontdekte hem voorbij de kiosk. Hij trippelde netjes aangelijnd naast een meisje en hij deed

alsof er niets gebeurd was. ‘Daar, dat is hem!’
Ze waren al bij het hek.

No begon te brullen: ‘Hé jij, met je hond, blijf
even staan als je durft!’

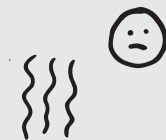
Ze keek om. Ik schudde mijn vuist in de lucht
en wilde samen met Charlie de achtervolging
inzetten maar Jits hield ons tegen. ‘Te laat, ze
woont daar vast ergens in de buurt. Ze zal wel
vaker naar het park komen met haar hond. We
kunnen beter afwachten, wat denken jullie?’

Het was een goed idee. ‘Ik heb haar hier nog
nooit gezien,’ mompelde ik. ‘Ze was wel mooi
geloof ik.’

Wat deed ze eigenlijk in het park? Had ze geen
valentijnsdate?

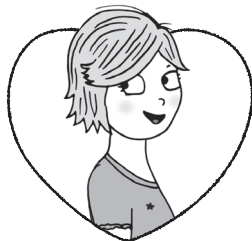
‘Mooi of niet, ze moet gestraft worden. We
maken een plan. Een wraakplan!’

We lieten de high fives extra luid doorklinken.
Die meid en haar hond zouden ervan lusten. Als
we hen konden opsporen natuurlijk. Ik hoopte
van wel.

HOOFDSTUK 3

Deze week dacht ik telkens terug aan de jongens in het park. Het was toevallig wel de knapste jongen die gezwaaid had. Die met die mooie, donkere haren, die jongen die er zo perfect uitzag. Maar hoe meer ik eraan terugdacht, hoe erger ik twijfelde. Had hij wel naar mij gezwaaid? Als hij niet naar mij gezwaaid had, naar wie dan wel? Wie was er verder nog in het park geweest? Daar had ik niet op gelet. Ik had niet eens om me heen gekeken. Soms kon ik toch zo'n sufkop zijn!

Stan, heette hij, ik had het zelf gehoord.

Waarom was ik er eigenlijk zo halsoverkop vandoor gegaan?

Waarom had ik me niet omgedraaid toen hij zwaaide?

Dat doen meisjes niet, dacht ik. Ik niet, tenminste. Ik loop niet achter een jongen aan.

Hij loopt maar achter mij aan. En als hij dat niet wil, zoekt hij het zelf maar uit.

Nu stond ik wel met lege handen. Eigen schuld, dikke bult.

Vanmorgen had mama nog wat oud brood. ‘Wil je de eendjes voeren?’ vroeg ze.

Natuurlijk wilde ik de eendjes voeren. Dan kon ik weer naar het park. Misschien kwam ik hem dan wel tegen. Hij zou toch wel vaker naar het park gaan?

Of zou hij er alleen die ene keer geweest zijn?

Omdat hij juist die dag bij een vriendje was.

Of, nog erger, omdat hij uitgerekend toen bij zijn neefje logeerde. Dan zou ik hem misschien nooit meer zien. Ik kreeg een acute aanval van ludduvuddu, alleen al bij de gedachte dat ik hem nooit meer terug zou zien. Het had weinig gescheeld of ik was in tranen uitgebarsten. Nog net op tijd landde ik met allebei mijn voeten op de grond. Boem! Van de zevende hemel naar de tegels van de keukenvloer.

Doe niet zo overdreven, sprak ik mezelf in gedachten toe. Keep cool, Yelien!

Ludduvuddu om een jongen die je pas één keer in je leven gezien hebt, dat is toch niet normaal?

Of is dat juist liefde op het eerste gezicht?

‘Ben je nu nog niet weg?’ vroeg mama.

Met knikkende knieën en een zakje brood stak ik over naar het park. Zonder Twinky, deze

keer, want met Twinky erbij komen de eendjes niet. Hij blaft altijd zo tegen ze, dat zal zijn jachthondeninstinct wel zijn. Raar, want hij lijkt helemaal niet op een jachthond.

Ik verkrumelde mijn brood in piepkleine brokjes en deed eindeloos lang over een boterham.

Terwijl de eendjes spetterden en snaterden keek ik om me heen. De zon scheen. Tussen de takken van de treurwilg door zag ik iets bewegen.

Zou hij het zijn? Stan?

Het was de oude mevrouw Zeeman met haar rollator. Ze woont wat verderop in de straat.

Het werd weer stil. Er was niemand te zien.

Maar juist toen ik mijn laatste snee brood tussen de eenden wilde gooien zag ik hem! Met zijn voetbal onder zijn arm jogde hij door het park.

Hij droeg een ander jack dan de eerste keer, maar zag er weer net zo mooi en stoer uit.

Mijn hart ging zo tekeer dat hij het al van ver moest horen. Gelukkig had ik dat laatste sneetje brood nog. Met trillende vingers plukte ik het fijn.

De eenden werden ongeduldig en dromden snaterend om me heen. En bij elke kruimeltje kwam hij een stap dichterbij.

